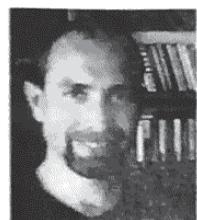

snad mohl být poslan ke službě např. do domova důchodců, aniž by ovšem měl možnost stykat se s dětmi.

Ze strany církve je nutné trpělivě vysvětlovat, že za současné mediální smrště se směšuje pod pojmem pedofilie i zneužití mladistvých (efebofilie) nebo dokonce kázenký dril (pohlavek, facka, výprask atd.). Omluva obětem a přiznání se už v mnoha případech staly. Důraz je třeba klást na odpovědnější přístup při přijímání kandidátů do seminářů. Každý kandidát by měl být před přijetím i během přípravy podroben důkladným psychologickým testům, které mohou leccos napovědět, i když jejich ukazatele nejsou stoprocentně jisté.

JAKUB HUČÍN psychoterapeut

Mám za to, že se církev s těmito skandály nevyrovnaná, pokud lidé, kteří mají v církvi rozhodovací pravomoci, nezačnou brát to, co se stalo, a to, co se děje, skutečně se vši vážnosti situace, a pokud se zcela jasně nepostaví na stranu oběti sexuálního zneužívání. Zatím mám spíš pocit, že oběti sexuálního zneužívání v církvi jsou brané jako ti, kteří „dělají problém“, složitou pozici církve v současném světě „ještě komplikují“, na církev „zbytečně negativně upozorňují“ a ostatní věřící svými hlasy „zneklidňují“.

Sexuální zneužívání samo o sobě je přítom věc velice závažná, ještě závažnější, pokud k němu dochází v prostředí, které se nejen staví do role morální autority, ale mluví přímo jménem Boha. Ze své terapeutické praxe vím, o jak hluboký zásah do nitra a prožívání člověka se jedná, pokud se stane obětí sexuálního zneužívání, jak zásadně může být poškozena důvěra takového člověka v druhé lidi, jak zásadně to narušuje vztah člověka k sobě a jak zásadně může být narušena jeho schopnost vytvářet zdravé vztahy k druhým lidem. A pokud je sexuálním agresorem představitel církve, je naprostě nenávratně poškozeno i náboženské vnímání a prožívání člověka, který se stal obětí sexuálního zneužívání. Není schopen prožívat osobní a intimní vztah s Bohem, niterné duchovní prožívání je místo důvěry naplněno bolestí.

To je také důvod, proč považuji zlehčující argumentaci některých „obránců církve“, že k většimu počtu zneužívání dochází

”

JAKUB HUČÍN

Brát vážně pouze oběti hladu, válek, přírodních katastrof a pomáhat jim, ale nebrat vážně oběti sexuálního zneužívání, je podle mého názoru pokrytectví.

”

mimo církev, za naprostě nepatřičnou, nehledě na to, že hodnocení větší a menší závažnosti z hlediska statistické četnosti mi pfjide nemravné. Každé zneužívání je přece osobním traumatem a tragédií člověka a to je třeba brát vážně. Brát vážně pouze oběti hladu, válek, přírodních katastrof a pomáhat jim, ale nebrat vážně oběti sexuálního zneužívání, je podle mého názoru pokrytectví.

SLAVOMIL HUBÁLEK psycholog a sexuolog

Dle mého přesvědčení je sexuální zneužívání v církvi velmi vážné téma, navíc to opravdu není útok ateistů a nepřátele církve. Z praxe vyšetřování sexuální delikvence na mládeži víme, že z uskutečněných sexuálních deliktů se hlásí vždy zlomek a případu zneužívání bylo tedy mnohem více, než se ví.

Důležité je, že se to stává převážně v zemích se silnou, mocnou a bohatou, triumfalistickou církvi, v uzavřeném mužském prostředí, které se snaží chránit svou moc i pověst zapíráním jakýchkoliv problémů. Proto je to hlavně problém Irska, Bavorska a Rakouska. Drtivá většina zneužití jsou homosexuálně pedofilní aktivity, zneužití dívek a žen je zanedbatelné minimum. Činy mají charakter typicky deviantních zakrývacích manévrů, manévrů typu tzv. pedagogického sadismu, trestání, výprasky na holý zadek, nebo kontroly hygieny, prohlížení penisů nebo zdravotní péče, měření teploty v konečníku chlapce. Jedná se o kombinaci sexuální a mocenské motivace. Jsem přesvědčen, že celibát v tom hráje roli nepřímo. Kdyby přímo, bylo by

to zaměřeno i na ženy a divky. Nepřímou spojitost vidím v tom, že do seminářů se hlásí nezrali muži s panikou až odporem k dvoufeni se dívkám, k normální sexualitě, tedy heterosexualitě. Svou latentní homosexualitu si neuvědomují, přitahuje je zbavení se heterosexuálních starostí a narcisticky důstojnost kněžství. Po pár letech, zejména také proto, jak je dnešní veřejný prostor zerotizován, selžou.

Do budoucna vidím cestu ve větším podílu žen v církvi, v naprosté otevřenosť systému škol, v dobrovolnosti celibátu a v permanentní supervizní práci s kněžími. Je třeba zcela změnit vztah k sexualitě, současný malér je trest za dlouhodobě negativní a pokrytecký postoj.

V našem, českém prostředí je možno věřit, že v chudé, pronásledované církvi se nic takového nedělo, nebo jen zcela okrajově. Jiná byla již situace na Moravě, tam se ostudným způsobem několik případů zatoulklo.

Problémů je mnoho zejména proto, že uchazečů o kněžství je tak málo, že výběr téměř neexistuje. Navíc církevní společenství přitahuje i zcela bizarní osobnosti. Celibát jako všude na světě dodržuje méně než polovina kněží a v situaci vyšetrování homosexuálně pedofilních deliktů na dětech si člověk musí říci, že nedodržení celibátu je přece jen lepší.

Kněžství je zcela výjimečná role, pro výjimečné osobnosti. Známe jich v našem prostředí pár, výjimečně vzdělaných, výjimečně osobnostně disponovaných, statečných, bohatě vnitřně diferencovaných a pevně integrovaných. Pro pastoraci celé země to nestačí. Průměrní lidé nedokáží celoživotně sublimovat svou sexualitu do služby bližním. A tak se většina našich kněží potýká se svou sexualitou, jak umí. A ještě někdy radí. Občas je to hrůza.

Nicméně jsem přesvědčen, že současné maléři jsou ohromnou šancí k ozdravění. Modlim se, aby pokrytectví prohrálo a pravda nás osvobodila.

RENÉ MILFAIT teolog

Dovolím si odpovědět stručnou a zhuštěnou formou. Je zapotřebí zohlednit následující: většina pachatelů nemá pedofilní orientaci; používají děti jako náhražku (např. ze strachu z dospělé ženy nebo z touhy po nenaplněných sexuálních aktivitách).

→